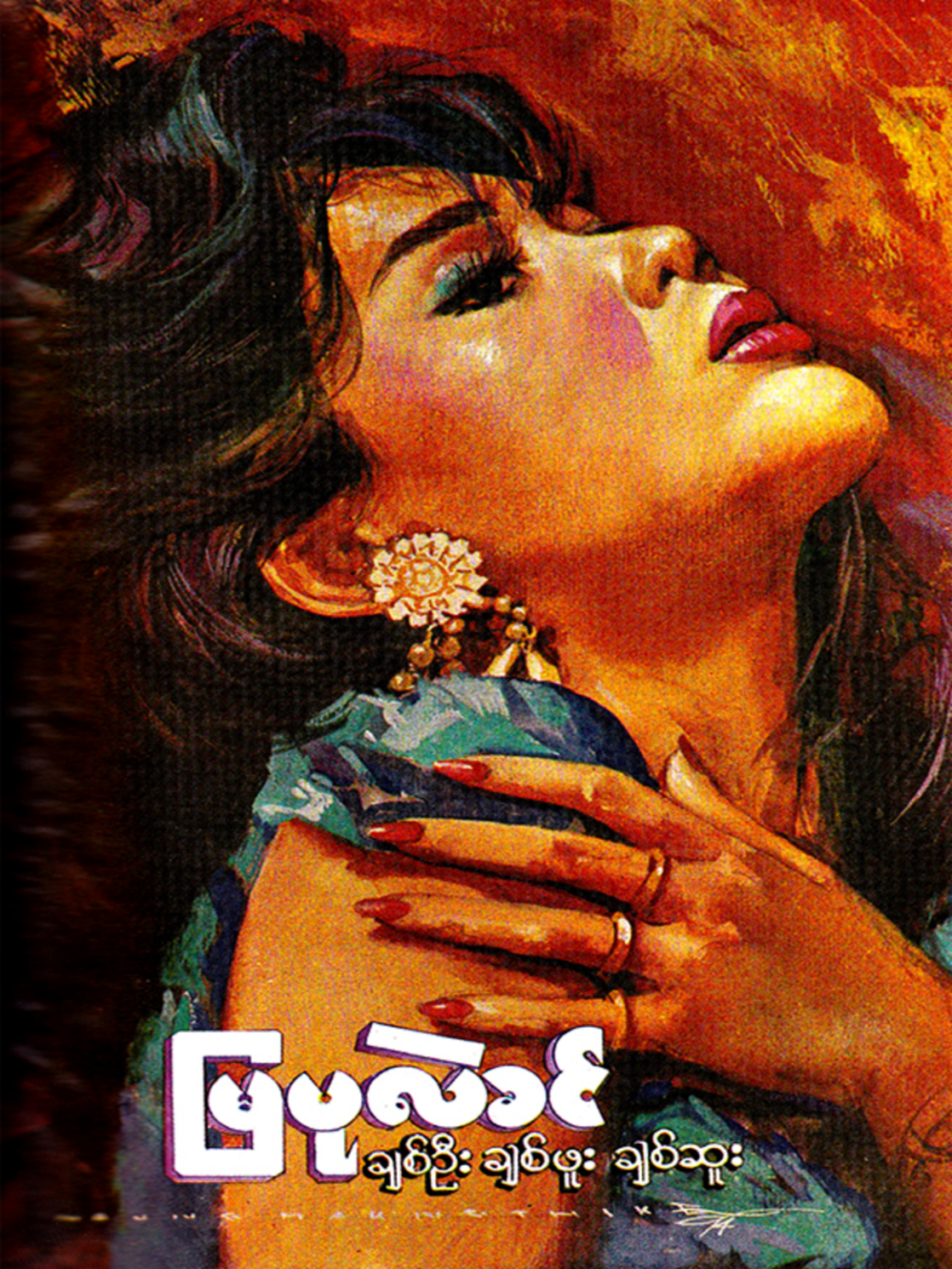

မြေလင်

ချစ်ဦး ချစ်ဖူး ချစ်ဆူး

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

‘ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက် ဆိုတဲ့ စကားက ရှေးဟောင်းစကားမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ကနေမြေလျှိုးမိုးပျံ ရောက်လာတဲ့ စကားလဲ ကြီးမေ’

လွန်းက ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာထားဖြင့် ကြီးမေကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ကြီးမေ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှ အသားပိုများ တွန့်ခေါက်သွားသည်။ ။

‘ဟဲ့ အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားဘဲ ပျက်တက်တက် စကားတွေနဲ့ ငါ့ကိုဆင်ခြေမကန်နဲ့ မိလွန်း’

‘လွန်းက ကြားဖူးတာကို ပြောပြတာပဲ’

‘ကြား.... ကြားဖူးတတ်တယ်၊ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်ဆိုတာမျိုးတော့ နာယူပုံမရပါလား မိလွန်း’

‘မကြားဖူးပါဘူး’

ကြီးမေကိုစိတ်ဆိုးအောင် ဆွလိုက်သည် ။ သို့သော်ကြီးမေက သက်ပြင်းချကာ

‘မကြားဖူးရင်လည်း အခုမှတ်ထားပေါ့မိလွန်း၊ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ညည်းအမေလိုတော့ မဖြစ်စေနဲ့ ၊ အဲဒီလိုသာဖြစ်ခဲ့လို့ က တော့ ကြီးမေ သမီးကိုကောခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ် ထားလိုက်ပါ’

လွန်းရင်ထဲ စူးရှနာကျင်သွားရသည် ။ အနာပေါ်တုတ်ချရက်သည့် ကြီးမေကိုပဲ လွန်းစိတ်ဆိုးရမလား။ လွန်းအပြောမခံချင်။ သို့သော် လွန်း တို့ ကို ဥပေက္ခာပြု ထားသွားရက်သော အမေဆိုသူကိုပဲ နာကြည်းစိတ်ဖြင့်

‘လွန်းဟာ ဘယ်တော့မှ ဒေါ်ခင်ထားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကြီး မေ ယုံကြည်ထားပါ’

‘ဒါဖြင့် ရည်းစားဘာဖြစ်လို့ ထားချင်တာလဲ၊ နောက်ပြီး စံရွှေကျော် နဲ့ မှ ဆိုတော့ ကြီးမေလုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး သူတို့ အဒေါ်သားချင်းများ ဟာ ငါးရွဲခိုင်ကဆိုတော့ စရိုက်ချင်းမတူပါဘူး သ မီးရယ်’

လွန်း နှုတ်အာစေးမိသွားပြီ။

တကယ်တော့လွန်းသည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြေပြီး သည့် အချိန်မှ စ၍ စံရွှေကျော်နှင့် တရားဝင်ချစ်သူများ ဖြစ်ကြပြီ။

ဤသည် ကို တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်လယ် ရောက်သောအခါမှ ကြီးမေ ရိပ်မိသိရှိသွားကာ လွန်းအား ဆုံးမဩဝါဒများ ပေးနေခြင်းဖြစ်သည် ။

‘လူတွေရဲ့ စရိုက်ဟာ သူတို့ ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုနဲ့ ဆိုင်တတ်သလား ကြီးမေ’

လွန်းကို ကြီးမေကကြည့်သည်။ ။ လွန်း၏ မျက်နှာ၌ ရိုးသားခြင်းကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အပျံ့သင်စဉ်ကလေးများ ၏ စူးစမ်းမှုသဘောသဘာဝကို ကြီးမေ သဘောပေါက်သဖြင့် သက်ပြင်းလေးတွဲတွဲ တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး

‘ဘယ်အရာမဆို ပုံသေကားချပ် သတ်မှတ်လို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စရိုက်ဆိုတာမိမိတို့ကျင့်ကိုတော့ အခြေခံတတ်တယ်သမီး၊ ကြီးမေ သူတို့ ကို လေ့လာကြည့်ပါဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ လွန်းကိုယ်လွန်းလည်း ထိန်းသိမ်းတတ်ပါတယ် ကြီးမေ ၊ လွန်းဟာ အချစ်အတွက် တစ်ခုတည်းတော့ ဘဝမဖြစ်စေရပါဘူးကြီးမေ၊ စိတ်ချလက်ချနေပါ’

လွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကားသော့ကိုယူလိုက်ရာ.....

‘ဘယ်လဲ’

‘မေ့နေပြီလား၊ ကြီးမေပဲ မှာ ထားပြီးတော့’

‘ဘာမှာ ထားလို့ လဲ’

‘အသက်ကစကားပြောနေပြန်ပြီနော်၊ မနက်ဖြန် ဆွမ်းကပ်စရာရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် ပန်းသွားဝယ်ရင်းနဲ့ လိမ္မော်သီးပါ သွားဝယ်ဦးဆိုတာလေ’

‘ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ နေဦး ကြီးမေပါလိုက်မယ်’

‘အားလို့ လား၊ ကြီးမေပဲ ဆရာတော်အတွက် ပူတင်းပေါင်းအိုးတင်ထားပြီးတော့၊ ဘာလဲ လွန်းကိုစိတ်မချလို့ လား၊ စိတ်ချ လင်နောက်လိုက်ပြေးမယ့် မိန်းမစားထဲ လွန်း မပါဘူး’

လွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ထဲမှ အမြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

‘မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော် လွန်း’

‘စိတ်ချ တစ်နာရီမိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်း မောင်းပစ်လိုက်မယ်’

‘အေး အဲဒါမှ ဂါတ်ရောက်မှာ ’

‘ဒါတော့ သိသားပဲ’

‘ညည်းလိုတူမမျိုး မွေးထားမိမှ တော့ သိရတော့တာပေါ့’

လွန်း ကားစက်နှိုးလိုက်မှ ကြီးမေ၏ အသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

လွန်း ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ကြီးမေသည် သားသမီးမရှိသော မုဆိုးမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ ဘကြီးကွယ်လွန်သွားတော့ ကြီးမေသည် ၄၅ နှစ်ဟူသောအရွယ်သာရှိသေးသော်လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမရှိဘဲ လွန်းတို့ မောင်နှမကိုသာ သားသမီးရင်းချာများကဲ့သို့ပင် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

လွန်း၏ အစ်ကိုကတော့ ကြီးမေ၏ အချစ်ဟူသမျှကို စုပုံရသော အလိမ္မာတုံးဖြစ်သည်။ ။ ယခု ဒုတိယနှစ်ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် ပြင်ဦးလွင်စစ်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်နေသည်။ ။

လွန်းကတော့ ကိုကိုကဲ့သို့မဟုတ်။ ကိုကိုက ကြီးမေ၏ ဆန္ဒသည် သူ၏ ဆန္ဒ ဖြစ်သည်။ ။

လွန်းကတော့ လွန်းဆန္ဒသည် သာ လွန်းဆန္ဒဖြစ်ရမည်။ မည်သူ၏ အလွမ်းအမိုးကိုမှ မခံနိုင်။

‘တိတိ တိတိ တိ’

ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ ယောက်ျားလေး ဘော်ဒါဆောင် ငှားထားသော ခြံရှေ့
၌ လွန်း ကားဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ။

ခြံစောင့်က လွန်းကိုကြည့်ကာ မှတ်မိပုံရသည်။ ။

‘ခဏနော် ကလေးမ’

ဟု ဆိုကာ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။ စံရွှေကျော်ကို သွားခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်
။

ယောက်ျားလေးဘော်ဒါဆောင်ရှိရာသို့ လာရဲသော လွန်းအဖြစ်ကို
သာ ကြီးမေ တိတိကျကျ သိရှိသွားပါက ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်မှာ ကျိန်း
သေသည်။ ။

သို့သော် လွန်းကတော့ ဆန္ဒရှိသည့် အတိုင်း လှုပ်ရှားသွားလာမည်
သာပင်။

‘လွန်းလား’

အသားဖြူဖြူ လူပုံနွဲ့နွဲ့ လူတစ်ယောက်က လွန်း ကားနားသို့ လာပြီး
လွန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

‘ရှင်က’

သူ့အမေးကို တုံ့ပြန်လိုက်သကဲ့သို့ မေးခွန်းလည်း ဖြစ်သော စကား
တစ်ခွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။ ။

‘စံရွှေကျော်ရဲ့ အခန်းဖော် ပိုင်ဦးပါ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးပါတယ်’

လွန်းအနေဖြင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောလွန်းသောယောက်ျားတစ်ဦး
ကို ခုလိုနီးကပ်စွာ မြင်တွေ့ရသည့် အခါ ရင်ခုန်မိသည်။ ။

‘စံရွှေကျော် သံတွဲခဏပြန်သွားပါတယ်’

‘ဟင်’

လွန်းအစော်ကားခံလိုက်ရပြီဟု ချက်ချင်းသဘောပေါက်မိကာ
ခံပြင်းသွားသည်။ ။

‘ကိုပိုင်ဦး အားသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့.... အားပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ မေးစရာတွေ မေးနိုင်အောင်လို့
ပါ’

အမည်ကိုကြားဖူးရုံသာရှိပြီး ယခုမှ တွေ့သောယောက်ျားတစ်ဦးကို
ကားပေါ် လွယ်လင့်တကူခေါ်တင်ပြီး အတူတူသွားလာရန် ဝန်မလေးတ
တ်သောလွန်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လွန်းတတ်သော လွန်းအား
ကြီးမေ စိတ်မချနိုင်ခြင်းသည် လွန်အံ့မထင်ပါ။

‘ကောင်းပြီ’

လွန်းသည် ပိုင်ဦးထံမှ လက်ခံစကားကို ကြားရသဖြင့် အလွန်ကျေန
ပ်သွားသည်။ ။ ခပ်ချောချော၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်
တွဲသွားလာခြင်းကို ဂုဏ်ယူမိသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် ရင်ဖိုမိသည် မှာ
တော့ သေချာသည်။ ။

အခန်း (၂)

ခေမာရ၌ အတွင်းသို့ ယှဉ်တွဲဝင်လာသော ပိုင်ဦးနှင့် လွန်းအား ဆိုင်ထဲမှ မျက်လုံးစုံပေါင်းများစွာက အကဲခတ်ကာ မှတ်ချက်ချကြမည်မှာ တော့ သေချာသည်။ ။ ထိုမှတ်ချက်သည် ‘နေနဲ့ လ’ ‘ရွှေနဲ့ မြ’ ‘ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသောအတွဲ’ ဟူ၍ သာ ဖြစ်ဖို့ များသည်။ ။

‘ကျွန်မကို.... ရှင်အထင်သေးပြီလားမသိဘူး ကိုပိုင်ဦး’

‘ဘာအတွက်ပါလိမ့်လွန်း’

‘ခုလို အပြုအမူအတွက်ပါ’

‘ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်လွန်း၊ အထူးသဖြင့် ဘောင်ကျဉ်းလွန်းတဲ့ မိန်းမသားလူနွေဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေရဲ့ အောက်မှာ နေထိုင်ရတဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ မလွတ်လပ်တဲ့ ထိန်းချုပ်ခံဘဝကို ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ် လွန်း’

ထိုအချိန်တွင် စားပွဲထိုးမှ ဘာစားမလဲဟု မေးလာသဖြင့်

‘ကျွန်မကတော့.... ကော်ဖီပဲ၊ ကိုပိုင်ဦးက လက်ဖက်ရည်ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီပါပဲ၊ ကော်ဖီခါးခါးရှယ်နှစ်ခွက်’

လွန်းထံမှ ဆန္ဒကိုမခံယူဘဲ ကော်ဖီခါးခါးဟု သူ့ဆန္ဒဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းအပေါ်တွင် လွန်းစိတ်ထဲ ခုသွားမိသည်။ ။

သို့သော်....

‘ကျွန်တော်က လွန်းကော်ဖီခါးခါးကြိုက်တတ်ကြောင်းကို ကြိုသိနေလို့ မှာ လိုက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်နော်လွန်း’

‘ဪ... ကိုစံက ကျွန်မအကြောင်းတွေ ရှင့်ကို ပြောပြထားတယ်ထင်တယ်’

‘ဆိုပါတော့’

‘ကျွန်မ ရှင့်ကိုဘာကြောင့် ခေါ်လာသလဲဆိုတာကိုကော’

‘ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိသလောက်တော့ ခင်ဗျား.... ကျွန်တော့်ကို စံရွှေကျော်အကြောင်းမေးဖို့ သာ ဖြစ်တယ်လို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်’

‘ရှင်... မဆိုးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စာရေးဆရာဖြစ်တာထင်တယ်’

‘ဝါသနာကြောင့် ပါဗျာ၊ လူအကဲခတ် ကျွမ်းကျင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

လွန်းပြီးလိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းကိုတွန်ရုံသာဖြစ်သည် ။

‘သူ.... သံတွဲကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာလဲ’

‘သူ့အဒေါ် အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ပါ’

‘ဘယ်နေ့ကလဲ’

‘မနေ့ကပဲ၊ အဲဒါ.... မနက်စောစော တောင်ကုတ်သံတွဲကားနဲ့ ထွက်သွားတယ်’

‘ကျွန်မကို ဘာမှာ သွားသေးသလဲ၊ ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်တာလဲ’

‘သူဆက်ပါတယ်၊ လွန်းအဒေါ်နဲ့ တိုးတယ်တဲ့ ၊ လွန်းအဒေါ်က စစ်

လားဆေးလားလုပ်တော့ သူလည်း လှည့်ပတ်ဖြေပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ် ထင်တယ်’

‘ဪ’

လွန်းသဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကြီးမေသည် လွန်းတို့ ကိစ္စကို သိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်.... သူကျွန်တော့်ကိုမှာ သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီညကို လွန်းဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမလို့ ပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လွန်းထံ စာတစ်စောင်လောက်တော့ ရေးသွားသင့်သည် ဟု လွန်းယူဆပါသည်။ သို့သော်လည်း ပိုင်ဦးကို ဒီကိစ္စထပ်မံမမေးတော့၊ သိပ်သဘောထားသေးရာ ကျလွန်းမည်။

‘ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ မရှင်းနိုင်လို့ ကိုပိုင်ဦးကိုခေါ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး မေးကြည့်တာပါ။ အရေးတကြီးဆိုတာ နာရေးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အဒေါ်နှစ်ယောက်စလုံး နေကောင်းကြပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘လွန်း.... ပိုင်ဦးမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုဖုံးကွယ်ထားသော အရေးအကြောင်းများ ပေါ်လွင်နေသည်’

လွန်းသည် ကော်ဖီကို စိတ်မပါစွာဖြင့် သောက်လိုက်သည်။

‘ကိုပိုင်ဦး..... ကျွန်မကိုမှန်မှန်ဖြေမလား’

‘ဘာများ ပါလိမ့်’

‘သူသွားတဲ့ ကိစ္စကို ကိုပိုင်ဦးသိရမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေတယ်၊ အဲဒါဟုတ်သလား’

ပိုင်ဦးက ပြုံးလိုက်သည်။ လွန်းဆိုသော မိန်းမချောမိန်းမလှလေး၏ အပြောကို သူသဘောကျနေလေပြီ။

စံရွှေကျော်ထံမှ ဓာတ်ပုံသာမြင်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးသည် အပြင်မှာ ဤမျှလှလိမ့်မည်ဟု သူမမျှော်လင့်ခဲ့မိ။ ယခုတော့ သူမအလှက ရင်ဖိုစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ.... ဖြေလေ’

သူ့အကြည့်ရိုင်းကို လူမိသွားလေပြီ။ သူက ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

‘လွန်းက ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်မပြောနဲ့ ကာယကံရှင် စံရွှေကျော်တောင် သိပုံမရဘူး၊ မောင်မောင်.... အရေးကြီးတယ်၊ ရရာနဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ဆိုပြီး ခေါ်တာ’

‘ဘာကိစ္စလဲလို့ သူက ပြန်မမေးဘူးလား’

လွန်းက အားမလိုအားမရဖြစ်စွာဖြင့် သူ့အား ပြန်မေးလိုက်သည်။
ပိုင်ဦးက ပြုံးကာ....

‘မေးပါတယ်’

‘ဒီတော့.....’

‘ဒီရောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်နိုင်မယ့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေလို့ ပါ မောင်မောင်၊ မင်းအမြန်ဆုံးပြန်လာပါလို့

ပြောတယ်တဲ့ ’

‘ရှင်ကို သူက အသေးစိတ် ပြောပြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ ဘာမှ ခြင်းချန်ထားခြင်း မရှိပါဘူး’

လွန်း မလုံမလဲ မျက်နှာထားရ ခက်သွားသည် ။ သမီးရည်းစားတို့ ဘာသာဘာဝတွေကိုတော့ သူ့အား ပြောပြထားလေသလား။

လွန်း မျက်နှာပြင် နည်းနည်း ပူလာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။

‘ခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးတဲ့ အတွက် ကိုပိုင်ဦးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောင်ကို ကျွန်မသိချင်တာ မေးတဲ့ အခါလည်း မကွယ်မဝှက် ဖြေနိုင်ပါစေလို့ သာ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ’

‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အမှန်တရားဘက်က ရှေ့နေဖြစ်ရေးကိုသာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတဲ့ သူပါ’

‘ကျွန်မ အချိန်မရဘူး ကိုပိုင်ဦး၊ ပြန်ကြရအောင်’

‘ကောင်းပြီ’

ပိုင်ဦးက သွက်လက်စွာ ထပြီး ကောင်တာ၌ ငွေသွားရှင်းသည် ။ လုံးချင်းဝတ္ထု သုံးလေးဆယ်မျှဖြင့် လူသိများ စပြုလာသော ပိုင်ဦးသည် နယ်၏ ကြေးရတတ်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည် ဟု စံရွှေကျော်ပြောစကားအရ သိထားသည် ။

‘လွန်း ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ’

‘လှည်းတန်းမှာ ပန်းသွားဝယ်မလို့ ’

‘အတော်ပဲ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပန်းတရာ သွားမလို့ ၊ လှည်းတန်း

ကိုသာ တန်းသွားတော့ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ ပဲဆင်းမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ခေမာရဌ်က ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ

‘ဟေ့ မိငြီ’

‘မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ မိလွန်း’

လွန်းနှုတ်က ‘ပြဿနာကောင်တွေနဲ့ တိုးနေပြီလား၊ ဒီနေ့ ပြဿဒါး
မလွတ်ဘူး ထင်တယ်’ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားလိုက်သည်။

‘ဒါကတစ်ယောက်ပါလားဟဲ့’

လွန်းမျက်နှာ ထူပူသွားသည်။

‘မိန်းမတွေ၊ နင်တို့ ပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်’

လွန်း ဟန့်တားမှုကို သူငယ်ချင်းများက အရေးမစိုက်ဘဲ -

‘ဘိုးတော်ရေ၊ လွန်းကို ကြည့်ယုံနော်’

ပိုင်ဦးမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည် လားဟု
လွန်းက တွေးလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့ မတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊ ဒါကျုပ်မိတ်ဆွေ’

‘နီဒါန်းက မိတ်ဆွေပေါ့၊ နီဂုံးရောက်တော့’

‘မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟာ’

လွန်းအတွက် ခက်ပြီ။ ကြည်ပြာ၊ ကေသွယ်၊ ဆူးမာတို့ သည် လွန်း
၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

လွန်းက အပိုးမကျိုးသော မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေကြသည့်

သူငယ်ချင်းများကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး....

‘မှတ်ထား၊ ကိုပိုင်ဦးတဲ့ ၊ လော သာဒ်ရီးယားက’

‘ဪ - ဟို စာရေးဆရာ ပိုင်စောဦးများ လား’

ဆူးမာက စာကြမ်းပိုးဖြစ်သဖြင့် ဒက်ခဲတန်းသိလိုက်ပြီး

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ကိုပိုင်ဦး၊ သူက စာကြမ်းပိုး ဆူးမာ၊ သူက နဂါးကြည်ပြာ၊ သူက ကေသွယ်စဝါး’

‘ကြည့်- လုပ်ပြီ၊ ငယ်ကျိုး ငယ်နာတွေ ဖော်တယ်ပေါ့၊ ကိုပိုင်ဦး၊ သူ့ နာမည်က လည်လွန်းတဲ့ ပန်ကာထိပ်’

ရယ်မောသံများ သည် အင်းယားလမ်းပေါ်ရှိ ခေမာဌ်ရှေ့၌ ဝဲပျံသွား သည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးကို မှတ်ထားပါမယ်’

‘လမ်းတွေ့ရင် ခေါ်နိုင်အောင်ပဲ မှတ်နော်၊ ကုန်ကြမ်းအဖြစ်တော့ မမှတ်လိုက်နဲ့’

‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မြင်မြင်သမျှ၊ ကြားကြားသမျှ အရာဟူသမျှဟာ ကုန်ကြမ်းတွေကြီး ဖြစ်လာတတ်တာပါပဲ’

သူ့အပြောကို မစောင့်တော့ဘဲ လွန်းက

‘ရှင်တို့ က ဆက်ဗျူးချင်သေးရင်တော့ ဆရာ့ကို ရှင်တို့ စီးတော်ယာ ဉ်နဲ့ ပဲ အပို့ တာဝန်ယူလိုက်တော့ ကျုပ်တော့ သွားပြီ’

‘မူမနေနဲ့ မချော ပိုင်မှန်းသိပါတယ်’

ပိုင်ဦးက ခပ်တည်တည်ပင်လျှောက်လာကာ ကားခေါင်းကိုပတ်ပြီး ရှေ့ခန်း၌ ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

လွန်းက ကြည်ပြာတို့ ဘက်လှည့်ကာ မေးချီပြလိုက်ပြီးမှ ကားထဲဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘လွန်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်တတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဗရုတ်တွေ’

‘လွန်းကကော’

‘ဗရုတ်ထိပ်ခေါင်တင်လေ’ဟု ပြောပြီး လွန်းက ရယ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ပိုင်ဦးသည် လွန်း၏ အလှ၌ မှ င်တက်သွားလေသည်။ လွန်း
သည် ဖူးမွတ်နေအောင် ချောသည် တင်မက ရယ်လိုက်သောအခါ အပြ
စ်ကင်းစင်လွန်းသော ကလေးတစ်ဦးနှယ် ကြည်စင်သွားသည် ဟု

အခန်း (၃)

‘ဟဲလို’

‘အမိန့်ရှိပါ’

‘လွန်းလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ပိုင်ဦးပါ’

‘အို.... ကိုပိုင်ဦး ဆို’

‘ကျွန်တော် လွန်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်’

‘ကိစ္စက....’

‘ညက စံရွှေကျော်ဆီက ဖုန်းလာတယ်’

‘ဒီတော့ ကျွန်မကို ပြောစရာ စကားရှိနေပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဆီလာခဲ့လေ၊ ခုပဲ ကျွန်မကျောင်း
သွားမလို့ ’

‘ဟုတ်ပြီ ဘယ်အချိန်အားသလဲ’

‘နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီတော့ အိကို ကင်တင်းမှာ ရှိတယ်’

‘အိုကေ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

လွန်းက တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။ ။ ကြီးမေက လွန်းအတွက် ထမင်းချိုင့်လေး ဆွဲထွက်လာရာမှ ...

‘ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ’

‘သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကပါ။ သူ့စာအုပ် ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ ထပ်မှာ တာ’

‘ဪ... အေး - အေး’

ကြီးမေကိုနှုတ်ဆက်ကာ လွန်းထွက်ခဲ့သည်။ ။ လမ်းထိပ်၌ ဖယ်ရီစောင့်စီးသည်။ ။

ကြီးမေကတော့ ကားဖြင့် သွားဖို့ ပြောသော်လည်း လွန်းက သိတတ်ရမည်။

ကြီးမေရုံးသွားလျှင်တောင် ရုံးဖယ်ရီဖြင့် သွားသည်။ ။ ဓာတ်ဆီဈေးတက်သောခေတ်ကာလ၌ လွန်းသည် ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ကျောင်းတက်မည့် အစားဖယ်ရီဖြင့် တက်သင့်သည်။ ။ ကြီးမေသည် ကျောက်မြောင်းလို နေရာမျိုး၌ တိုက်ခန်းတစ်ခု ကားတစ်စီးလောက်သာ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ။ ငွေတိုးချထားခြင်းဖြင့် လူတန်းစေ့ နေနိုင် စားနိုင် သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကြီးမေပင်စင်ယူပြီးလျှင် လွန်း အလှည့်ရောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက် လာပြီး လူနှစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ။

‘လွန်း’

‘ဪ’

ကိုကိုသူငယ်ချင်းဆိုတော့ လွန်းသိသည် ။ နာမည်တောင် မေ့နေသည် ။ တစ်ဆက်တည်း ကိုကို သူငယ်ချင်းဘေး၌ ပါလာသော သူက လွန်းကို ဖမ်းစားလိုက်သည် ။

‘ဧည့်ဆီက စာလာသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ တစ်နေ့ကပဲလာပါတယ်’

‘အေး၊ လွန်းစာရေးရင် ကိုအေးနိုင်ကလည်း သတိရပါတယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်ပါဦး’

‘ဟုတ်’

‘ဘယ်သွားမလို့ လဲ လွန်း’

‘ကျောင်းပါ’

‘ကားပေါ်တက်လေ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖယ်ရီ လာပြီ’

လွန်းက ဖယ်ရီကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်သည် ။ လွန်းမျက်ဝန်း၌ ကိုအေးနိုင်နှင့် ပါလာသော သူ၏ ပုံရိပ်က ကပ်ငြိပါလာသည် ။

‘ဘယ်သူပါလိမ့် မျက်နှာက မာကြာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း’ဟူသော အတွေးက လွန်းအာရုံကို စိုးမိုးစေသလား။

‘လွန်း၊ အမယ်လေး လည်လွန်းရဲ့ ၊ ဘာငေးပြီး ဘာတွေစီးဝင်နေရတာလဲ’

‘စဝါးရယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျုပ်ထိုင်ရတာ နစ်နာမှု အများကြီးရှိတယ်’

ကေသွယ်၏ ဝဝလုံးလုံး ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် လွန်းသည် နေရာကျဉ်း
ကျဉ်းလေးပဲ ထိုင်ရသည် ကိုဆိုလိုကာ နေ့တိုင်းပြောနေကျစကားဖြစ်သ
ည် ။

‘ဝသောသူကိုကြင်နာမှ ပေါ့ လည်လွန်းရယ်၊ နေဦးရှင်ကို ဒီနေ့ ခုံရုံး
တင်စရာရှိသေးတယ်’

လွန်းက ပိုင်ဦးအကြောင်း စစ်ဆေးတော့မည်ကိုအတတ်သိသဖြင့်
....

‘တရားပြိုင်က ဒီနေ့ခွင့်တင်လိုက်တယ်’

‘ရစတမ်းလား’

‘ရတယ်၊ အာမခံရပြီးသား တရားခံပဲဟာ’

‘သိပ်သေချာသွားပြီ၊ လေသံကိုက တရားခွင့်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လေသံ
တွေ ထွက်နေပြီ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်းကို စွဲချက်တင်မှ
,

‘ဒါကတော့ ရှင်တို့ သဘောပေါ့၊ ကျုပ်ဘက်မှာ ရှေ့နေ တစ်ယောက်
လုံးရှိနေပြီပဲ၊ မမှုပေါင်’

‘လည်လွန်း၊ လည်လွန်း၊ ရှင့်အတွက် ကျုပ်ရင်လေးပါသေးတယ်’

‘စိတ်ချလေကွယ်၊ ပေါ့ပါးသွားမှာ ပေါ့’

‘ကောင်မစုတ်’

လွန်းက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်သည် ။ ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသူ
ဘဝ၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်သည် မှာ လွန်း၏ ဆ

||
92
